

2. februar – Jezusovo darovanje – Svečnica A – B – C

*Moje oči so videle tvoje zveličanje,
ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov.
(Lk 2,30-31)*

Prvo berilo

Malahija 3,1-4

To govori Gospod Bog: Glejte, pošiljam svojega angela, da pripravi pot pred menoj. In naglo bo stopil v svoje svetišče Gospod, ki ga iščete, angel zaveze, ki po njem hrepenite. Glej, prihaja, govori Gospod nad vojskami. Toda kdo bo mogel prestati dan njegovega prihoda? Kdo bo ostal, ko se prikaže? Zakaj on je kakor livarjev ogenj, kakor lug pralcev. Sédel bo kakor topilec in čistilec srebra, in očistil bo Levijeve sinove. Kakor zlato in srebro jih prečisti, da bodo darovali Gospodu daritve, kakor je prav. Tedaj bo Judova in jeruzalemska daritev Bogu všeč, kakor v starodavnih časih in kakor v nekdanjih letih.

Drugo berilo

Hebrejcem 2,14-18

Ker so otroci deležni krvi in mesa, se je prav tako Jezus udeležil obojega, da bi s smrtjo zrušil tistega, ki je imel oblast nad smrtjo, to je hudiča, in bi rešil nje, ki so bili v strahu pred smrtjo vse življenje podvrženi sužnosti. Saj se vendar ne zavzema za angele, ampak za Abrahamov zarod. Zato se je moral v vsem izenačiti z brati, da je postal usmiljen in zvest veliki duhovnik pred Bogom v spravo za grehe ljudstva. V čemer je bil namreč sam skušan in je trpel, more pomagati skušanim.

Evangelij

Luka 2,22-32

Ko so se dopolnili dnevi očiščevanja po Mojzesovi postavi, so prinesli Jezusa njegovi starši v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda, kakor je pisano v Gospodovi postavi: "Vsak moški prvorojenec bodi posvečen Gospodu", in da bi dali v daritev "dve grlici ali dva golobčka", kakor je rečeno v Gospodovi postavi. In glej, bil je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Simeon; bil je pravičen in bogaboječ in je pričakoval Izraelovo tolažbo in Sveti Duh je bil z njim. Razodeto mu je bilo od Svetega Duha, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Gospodovega Maziljenca. Prišel je po navdihnjenju v tempelj. Ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj storili po običaju postave, ga je tudi on vzel v naročje, zahvalil Boga in rekel: "Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika

po svoji besedi v miru: kajti moje oči so videle tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov: luč v razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva."

V razmislek

V Afriki obstaja lep, star rek, s katerim izrazijo dobrodošlico gostu: "Postane svetlo, ko prideš Ti!" Današnji praznik, 40. dan po velikem prazniku rojstva ponovno zaobjame svetlo misel božičnega praznika in nas spomni na to resnično luč, ki je prišla na svet. Zaradi tega in seveda tudi zaradi današnjega evangelija, ki nas spomni na začetek Jezusovega zemeljskega življenja, je bil ta dan dolgo razumljen kot zaključek božičnega časa in je kot tak še vedno deloma zasidran v človeški zavesti.

Stari Simeon, v katerem se nahaja hrepenenje mnogih generacij po od Boga obljubljeni luči, vendar tudi modrost starosti, je že spoznal, da se bodo na Jezusu lomila mnenja. V majhnem otroku je spoznal tistega, ki bo to luč na zelo neobičajen in nepričakovan način prinesel na svet. Nekdo, ki bi mislil drugače, govoril drugače, ravnal drugače in živel drugače kot smo bili navajeni, ki bi rekel luči luč, temi tema in ki bi si upal govoriti brez dlake na jeziku ter ne bi delal kompromisov. Mnogi bi čutili njegov "čar", življenje, veselje, notranji mir, ki bi izžareval iz njega; mnogi bi ga iskali, hkrati pa bi se ga mnogi izogibali, ga celo sovražili, ker bi obelodanil tisto, kar bi raje prikivali. Bolj kot je močna svetloba, toliko močnejša je tema – moči teme se zaradi Jezusovega načina življenja in delovanja še nikoli niso počutile tako ogrožene.

Oba ostarela preroka Simeon in Ana nista samo prepoznala, kaj čaka tega otroka. V njem sta tudi prepoznala uresničitev svojega lastnega najglobljega življenjskega hrepenenja. Prepoznala sta, da Bog Nove zaveze ni Bog blišča in veličastnosti, temveč je reven, nemočen, majhen in neopazen. V neposrednem stiku iz oči v oči se je dotaknil njunega najglobljega hrepenenja po zaupanju, hrepenenja, da bi bila ljubljena in hrepenenja po opori in varnosti. S tem pa je zaobjel tudi njune najbolj skrite strahove, krivdo in temo. V nasprotju z mnogimi ljudmi v življenju odraslega Jezusa, Simeon in Ana v tem nista čutila groznje, temveč moč velike in osvobajajoče Božje ljubezni, ki jima je omogočila, da sta odšla iz tega sveta v miru, ker ju pri Bogu čaka svetla, in ne več temna prihodnost.

Vse rečeno velja na enak način za vsakega izmed nas, če smo pripravljeni (tako kot Simeon in Ana) zaupati naše življenjsko hrepenenje moči tega otroka. To zaupanje vključuje še eno pomembno dimenzijo življenja. Simeon in Ana sta bila pripravljena spustiti življenje iz rok, ker sta čutila, da ga bo Bog izpolnil in osmisli. Marija in Jožef sta bila pripravljena spustiti iz rok svojega otroka in ga predati Bogu, ker sta vedela, da ta otrok pripada Bogu. Istočasno pa jima je bilo zaupano, da naj ga še naprej spremljata na njegovi življenjski poti v svobodi in ljubezni. Na podoben način tudi mi v našem življenju prejemamo na posodo majhne in velike stvari, s katerimi moramo ravnati skrbno in odgovorno in jih nato vrniti (in to ne samo v materialnem smislu). Nekdo, ki nam je zelo drag, je rešen, nekdo, ki nam je zelo drag, umre. Poznamo izkušnjo moči in zdravja, kakor tudi šibkosti in boleznih. Vedno znova se nam odpirajo nova obzorja, vendar preden se lahko začne nekaj novega, se moramo posloviti od starega. Starejši kot smo, pogosteje doživljamo izkušnje slovesa. Simeon pozna tudi že bolečino slovesa, ki je dejansko bolečina Velikega petka in je neizbežen del našega življenja, ko govori o meču, ki bo presunil dušo.

Simeon in Ana nas vabita, da v novo leto vnesemo dva pomembna življenjska vidika – pogum, da damo Bogu bolj pomembno mesto v našem življenju, s čimer raste tudi pogum, da osvetlimo najbolj temačne in skrite kotičke našega srca ter moč, da vse kar imamo, položimo v roke Boga, včasih s hvaležnostjo in veseljem, včasih pa z žalostjo in bolečino. Vse je možno.

2. februar – Jezusovo darovanje – Svečnica A – B – C

*Moje oči so videle tvoje zveličanje,
ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov.
(Lk 2,30-31)*

Prvo berilo

Malahija 3,1-4

To govori Gospod Bog: Glejte, pošiljam svojega angela, da pripravi pot pred menoj. In naglo bo stopil v svoje svetišče Gospod, ki ga iščete, angel zaveze, ki po njem hrepenite. Glej, prihaja, govori Gospod nad vojskami. Toda kdo bo mogel prestati dan njegovega prihoda? Kdo bo ostal, ko se prikaže? Zakaj on je kakor livarjev ogenj, kakor lug pralcev. Sédel bo kakor topilec in čistilec srebra, in očistil bo Levijeve sinove. Kakor zlato in srebro jih prečisti, da bodo darovali Gospodu daritve, kakor je prav. Tedaj bo Judova in jeruzalemska daritev Bogu všeč, kakor v starodavnih časih in kakor v nekdanjih letih.

Drugo berilo

Hebrejcem 2,14-18

Ker so otroci deležni krvi in mesa, se je prav tako Jezus udeležil obojega, da bi s smrtjo zrušil tistega, ki je imel oblast nad smrtjo, to je hudiča, in bi rešil nje, ki so bili v strahu pred smrtjo vse življenje podvrženi sužnosti. Saj se vendar ne zavzema za angele, ampak za Abrahamov zarod. Zato se je moral v vsem izenačiti z brati, da je postal usmiljen in zvest veliki duhovnik pred Bogom v spravo za grehe ljudstva. V čemer je bil namreč sam skušan in je trpel, more pomagati skušanim.

Evangelij

Luka 2,22-40

Ko so se dopolnili dnevi očiščevanja po Mojzesovi postavi, so prinesli Jezusa njegovi starši v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda, kakor je pisano v Gospodovi postavi: "Vsak moški prvorojenec bodi posvečen Gospodu", in da bi dali v daritev "dve grlici ali dva golobčka", kakor je rečeno v Gospodovi postavi.

In glej, bil je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Simeon; bil je pravičen in bogaboječ in je pričakoval Izraelovo tolažbo in Sveti Duh je bil z njim. Razodeto mu je bilo od Svetega Duha, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Gospodovega Maziljenca. Prišel je po navdihnjenju v tempelj.

Ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj storili po običaju postave, ga je tudi on vzel v naročje, zahvalil Boga in rekel: "Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika po svoji besedi v miru: kajti moje oči so videle tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov: luč v razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva."

Njegov oče in njegova mati sta se čudila temu, kar se je o njem govorilo. Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: "Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v

Izraelu in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo, in tvojo lastno dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli iz mnogih src."

In bila je neka prerokinja Ana, Fanuelova hči iz Aserjevega rodu, že zelo v letih. Potem ko je preživela z možem sedem let od svojega devištva, je bila vdova do štiriinosemdesetih let; ona ni zapuščala templja, ampak je s postom in molitvijo Bogu služila noč in dan. In prav tisto uro je prišla tja in hvalila Boga ter o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odrešenja v Jeruzalemu.

Ko so izvršili vse po Gospodovi postavi, so se vrnili v Galilejo, v svoje mesto Nazaret. Dete pa je raslo in se krepilo, vedno bolj polno modrosti, in božja milost je bila z njim.

V razmislek

V Afriki obstaja lep, star rek, s katerim izrazijo dobrodošlico gostu: "Postane svetlo, ko prideš Ti!" Današnji praznik, 40. dan po velikem prazniku rojstva ponovno zaobjame svetlo misel božičnega praznika in nas spomni na to resnično luč, ki je prišla na svet. Zaradi tega in seveda tudi zaradi današnjega evangelija, ki nas spomni na začetek Jezusovega zemeljskega življenja, je bil ta dan dolgo razumljen kot zaključek božičnega časa in je kot tak še vedno deloma zasidran v človeški zavesti.

Stari Simeon, v katerem se nahaja hrepenenje mnogih generacij po od Boga obljubljeni luči, vendar tudi modrost starosti, je že spoznal, da se bodo na Jezusu lomila mnenja. V majhnem otroku je spoznal tistega, ki bo to luč na zelo neobičajen in nepričakovan način prinesel na svet. Nekdo, ki bi mislil drugače, govoril drugače, ravnal drugače in živel drugače kot smo bili navajeni, ki bi rekel luči luč, temi tema in ki bi si upal govoriti brez dlake na jeziku ter ne bi delal kompromisov. Mnogi bi čutili njegov "čar", življenje, veselje, notranji mir, ki bi izžareval iz njega; mnogi bi ga iskali, hkrati pa bi se ga mnogi izogibali, ga celo sovražili, ker bi obelodanil tisto, kar bi raje prikrivali. Bolj kot je močna svetloba, toliko močnejša je tema – moči teme se zaradi Jezusovega načina življenja in delovanja še nikoli niso počutile tako ogrožene.

Oba ostarela preroka Simeon in Ana nista samo prepoznala, kaj čaka tega otroka. V njem sta tudi prepoznala uresničitev svojega lastnega najglobljega življenjskega hrepenenja. Prepoznala sta, da Bog Nove zaveze ni Bog blišča in veličastnosti, temveč je reven, nemočen, majhen in neopazen. V neposrednem stiku iz oči v oči se je dotaknil njunega najglobljega hrepenenja po zaupanju, hrepenenja, da bi bila ljubljena in hrepenenja po opori in varnosti. S tem pa je zaobjel tudi njune najbolj skrite strahove, krivdo in temo. V nasprotju z mnogimi ljudmi v življenju odraslega Jezusa, Simeon in Ana v tem nista čutila grožnje, temveč moč velike in osvobajajoče Božje ljubezni, ki jima je omogočila, da sta odšla iz tega sveta v miru, ker ju pri Bogu čaka svetla, in ne več temna prihodnost.

Vse rečeno velja na enak način za vsakega izmed nas, če smo pripravljeni (tako kot Simeon in Ana) zaupati naše življenjsko hrepenenje moči tega otroka. To zaupanje vključuje še eno pomembno dimenzijo življenja. Simeon in Ana sta bila pripravljena spustiti življenje iz rok, ker sta čutila, da ga bo Bog izpolnil in osmislil. Marija in Jožef sta bila pripravljena spustiti iz rok svojega otroka in ga predati Bogu, ker sta vedela, da ta otrok pripada Bogu. Istočasno pa jima je bilo zaupano, da naj ga še naprej spremljata na njegovi življenjski poti v svobodi in ljubezni. Na podoben način tudi mi v našem življenju prejemamo na posodo majhne in velike stvari, s katerimi moramo ravnati skrbno in odgovorno in jih nato vrniti (in to ne samo v materialnem smislu). Nekdo, ki nam je zelo drag, je rešen, nekdo, ki nam je zelo drag, umre. Poznamo izkušnjo moči in zdravja, kakor tudi šibkosti in boleznih. Vedno znova se nam odpirajo nova obzorja, vendar preden se lahko začne nekaj novega, se moramo posloviti od starega. Starejši kot smo, pogosteje doživljamo izkušnje slovesa. Simeon pozna tudi že bolečino slovesa, ki je dejansko bolečina Velikega petka in je neizbežen del našega življenja, ko govori o meču, ki bo presunil dušo. Simeon in Ana nas vabita, da v novo leto vnesemo dva pomembna življenjska vidika – pogum, da damo Bogu bolj pomembno mesto v našem življenju, s čimer raste tudi pogum, da osvetlimo najbolj temačne in skrite kotičke našega srca ter moč, da vse kar imamo, položimo v roke Boga, včasih s hvaležnostjo in veseljem, včasih pa z žalostjo in bolečino. Vse je možno.